

publikumsbeskyttende formål må dette også anses for rimeligt. Fra § 51 adskiller reglen sig derved, at denne paragraf omhandler de tilfælde, hvor et andet, nyt værk udsendes på en sådan måde, at det kan forveksles med et allerede eksisterende værk, hvorimod § 52 omhandler kopier, altså direkte eftergørelser, af eksisterende værker. Reglen gælder både eftergørelse af beskyttede og af ubeskyttede værker.

Bestemmelsen tager i første række sigte på det tilfælde, at en i samme teknik som originalen udført eftergørelse — altså en kopi — ved signering gives skin af at være et originalværk. Ved reproduktion, f. eks. af malerier, forekommer det hyppigt, at kunstnerens signatur medtages. Dette sker imidlertid kun som et led i gengivelsen og har ikke selvstændig betydning med hensyn til at fremkalde fare for forveksling mellem original og kopi. En forveksling vil der kun være mulighed for i de tilfælde, hvor den tekniske udførelse af reproduktionen er sådan, at det i almindelighed er umuligt at skelne den fra originalen. Dette kan forekomme ved reproduktion af grafiske arbejder og evt. akvareller, og kun i sådanne tilfælde kan der måske være tale om at bringe § 52 i anvendelse.

Til § 53.

Efter lov 1933 § 9, stk. 5, og § 27, stk. 8, overgår den forfatteren og kunstneren tillagte droit moral efter hans død til undervisningsministeriet og bortfalder ikke ved forfatter- og kunstnerrettens ophør.

Efter lovforslagets § 53 ændres denne ordning således, at der herefter alene gives ministeriet en ret til at gribe ind i sådanne tilfælde, hvor et værk efter ophavsmandens død ændres eller benyttes på en måde, der krænker kulturelle interesser. Det må her erindres, at i tidsrummet mellem ophavsmandens død og ophavsrettens ophør har også visse ophavsmanden nærtstående personer rettigheder på dette felt, idet de i henhold til § 30, stk. 3, i dette tidsrum kan påtale krænkelser af ophavsmandens droit moral.

Da undervisningsministeriets beføjelser efter gældende ret faktisk kun har været udøvet i tilfælde, hvor kulturelle interesser kunne siges at være krænket, sker der med den nu foreslåede ordning iøvrigt ikke nogen større ændring i realiteten. På to punkter indebærer den dog forbedringer i forhold til den gældende:

1) Medens beføjelsen i henhold til droit au respect efter den nuværende ordning er indskrænket til at gælde for de tilfælde, hvor værket er ændret, gælder beføjelsen nu tillige ved enhver offentliggørelse af værket, hvorved de beskyttede interesser krænkes, jfr. bemærkningerne til § 3, stk. 2.

2) Efter den gældende ordning har ministeriet kun anset sig for beføjet til at gribe ind over for værker, der hidrører fra lande, hvormed Danmark har en gensidighedsordning på ophavsretsbeskyttelsens område; det bestemmes nu i § 58, stk. 2, at reglen i § 53 finder anvendelse på ethvert litterært eller kunstnerisk værk, uanset hvorfra det hidrører.

Desuden må den nu foreslåede ordning, hvorefter det offentliges beføjelser fremtræder som en selvstændig ret til påtale, formelt uafhængigt af ophavsmandens droit moral, anses for mere tilfredsstillende end den gældende ud fra et teoretisk synspunkt, særlig i forhold til sådanne ældre klassiske værker, der aldrig har nydt ophavsretlig beskyttelse. Også for sådanne værkers vedkommende antages efter lov 1933 ophavsmandens idelle ret at være overgået til undervisningsministeriet, uanset at det må synes uden mening at tale om en overgang af retten i disse tilfælde.

Ministeriet bør som hidtil efter anmodning afgive udtalelser om, hvorvidt en planlagt benyttelse af et værk skønnes at ville medføre påtale efter § 53.

Til § 54.

Nogle af de i kapitel II optagne regler om indskrænkninger i ophavsmandens rådighedsret er udformet som såkaldte tvangslicenser, ø: værket kan benyttes uden samtykke af ophavsmanden, men denne er berettiget til et vederlag. På lignende måde har grammofonfabrikanterne og de udøvende kunstnere efter § 47 ret til et vederlag, når plader spilles i radio og fjernsyn.

Man går ud fra, at der mellem de berørte organisationer og institutioner vil blive sluttet kollektive aftaler om fastsættelse af takster og tariffer i hvert fald som vejledende ved bestemmelsen af afgifternes størrelse i de enkelte forhold. I tilfælde af at enighed ikke kan opnås, bør hver af parterne kunne kræve vederlaget fastsat af et uvildigt organ. Det gælder her om at finde en ordning, der er betryggende for parterne, samtidig med at den ikke er unødigt kompliceret eller bekostelig. Efter forslaget skal disse spørgsmål afgøres af et af undervisningsministeren nedsat nævn.

De nærmere regler om nævnets virksomhed fastsættes af ministeren, som tillige skal træffe bestemmelse om nævnets sammensætning. Ved formuleringen af reglen har det været tanken, at medlemmerne af nævnet skal være personer, der er i besiddelse af sagkundskab på de i betragtning kommende områder, men som ikke kan siges at repræsentere partsinteresser. Procedurereglerne bør være så enkle som muligt, men det bør tilstræbes,